Mapes de Patrimoni Cultural

Diputació Barcelona

Armenteres de Dalt

Santa Maria d'Oló

Ubicació

Comarca:	Moianès
Lloc/Adreça:	Al nucli de Sant Joan d'Oló, al sector sud-oest del terme municipal
Emplaçament	Carretera local des d'Oló cap a Sant Joan d'Oló uns 5 km, 80 m després del trencall parròquia
Alçada:	523

Coordenades:

Latitud:	41.84656
Longitud:	2.00457
UTM Est (X):	417363
UTM Nord (Y):	4633219

Classificació

Número de fitxa	08258-130
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Segle	XIX-XX
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	08258A011001290000AO
Autoria de la fitxa	Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa:	dl., 27/01/2020 - 01:00

Descripció

Casa rural reconstruïda pràcticament de nou pels volts de 1954 sobre una anterior i modesta casa de pagès. Forma part del nucli dispers que es troba al voltant de l'església parroquial de Sant Joan d'Oló. Consta d'un

cos residencial de planta més o menys rectangular (de planta baixa més dos pisos i golfes) i té pràcticament a tocar la casa més petita anomenada Torre d'Armenteres, que inicialment eren els seus coberts i més endavant s'adaptà com a caseta auxiliar on s'allotjava el servei. Armenteres de Dalt és una edificació refeta gairebé de nova planta i concebuda com a segona residència d'una família d'alt nivell social. Les estructures són fetes amb formigó, però estilísticament la casa pren com a model les construccions rurals populars, i ho fa d'una manera gens ostentosa. L'entrada habitual és a la façana nord i dóna directament al primer pis. Hi veiem diferents finestres de punt rodó que evoquen les d'una masia tradicional, igual com les que trobem a la façana sud. La façana del sud-oest presenta diferents tipologies d'obertures, totes perfectament alineades en cadascun dels tres nivells, mentre que la façana de llevant és més regular. Els murs són de maçoneria, a pedra vista, i gairebé totes les finestres són emmarcades amb maó.

Observacions:

Inclosa al Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable de Santa Maria d'Oló amb el num. 17 (Pla Especial Urbanístic 2011)
Altres denominacions: cal Feliu i cal Llonch
Informació oral facilitada per Joan i Ramon Sala i Teresa Moratonas.

Història

Originàriament aquesta casa es deia cal Feliu i devia ser una de les casetes que van sorgir al segle XIX a l'entorn de l'església de Sant Joan d'Oló. En aquest cas no era una masoveria dels Plans, com la resta, sinó del mas Armenteres. En un llistat de cases rurals de 1930 cal Feliu consta com a habitada, però a mitjans de segle XX ja es trobava pràcticament en ruïnes. En aquests anys (entorn de 1952) van desembarcar a Sant Joan d'Oló la família Llonch. Eren uns rics industrial de Sabadell, del sector de la llana, i s'hi van estar més de quatre dècades, en les quals van deixar una forta empremta en la memòria popular. Al principi venien per fer acampada a la zona, ja que eren afeccionats a l'excursionisme i a l'esquí. Van fer amistat amb el mossèn i aquest els va convidar a establir-se a la Rectoria, on van adequar tot d'habitacions a les golfes. Aquí s'hi van estar uns dos anys, venint els caps de setmana. Pels volts de 1954 van comprar la finca d'Armenteres i van reconstruir pràcticament de nou la casa de cal Feliu, que va passar a ser coneguda com a cal Llonch. A la part de baix hi havia la pallissa o uns coberts (actualment la Torre d'Armenteres) que es va destinar a allotjament del servei. La família Llonch portava un alt tren de vida que contrastava amb l'ambient rural de Sant Joan d'Oló. Venien amb cotxes conduïts per xofers i acompanyats d'un gran nombre de servents. Teresa Moratonas (de la masia de la Canal) els va fer de minyona durant força anys. Són recordats per les seves aficions, com ara muntar a cavall, i sobretot perquè organitzaven uns banquets multitudinaris en els quals hi assistien representants de l'alta societat i la flor i nata de Sabadell, incloent-hi alcaldes, bisbes i oficials de la Guàrdia Civil. A Sabadell els Llonch vivien en una gran mansió. Joan Llonch, casat amb Rosa Arquer Costajussà, estava al capdavant de l'empresa. El matrimoni va tenir sis fills, tots mascles: Josep, Joaquim, Joan, Jordi, Ramon i Francesc. L'hereu, Josep Llonch Arquer, pels volts de la dècada de 1970 es va casar amb M. Assumpta Plans Fígols, filla dels propietaris del mas hegemònic de la parròquia: els Plans. A la jove parella els van muntar una moderna granja de vedells prop de la zona perquè fos la seva font de subsistència, però la granja va durar pocs anys. Segons es diu, aquesta generació no va saber mantenir el patrimoni, i tant els Llonch com els Plans van acabar arruïnats. Efectivament, en els anys següents l'imperi industrial dels Llonch va entrar progressivament en declivi, afectat per seriosos problemes judicials. Entorn de 1985 els Llonch van marxar de Sant Joan d'Oló i alguns d'ells es van establir a Navarcles. Aleshores els propietaris eren Joan Llonch Arquer i Ramon Arquer (un tiet), que van vendre les dues cases a tres germans de cognom Sala. Més tard, Armenteres de Dalt va quedar per Ramon Sala, i la Torre d'Armenteres per Joan Sala, que encara en són els propietaris.

Bibliografia

FERRER, Llorenç i altres (1991). "Època moderna i contemporània", Oló, un poble, una història. Associació Castell d'Oló, Santa Maria d'Oló, p. 108.
SOLÀ BACH, Sebastià (2011). Pla Especial Urbanístic del Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable. Municipi de Santa Maria d'Oló, fitxa núm. 17.

